

flertallet bestemt fastholder sin Mening, bør den lade Sagen falde eller træde af. Ellers udsætter den sig for at dømsfældes for Misbrug af sin grundloomsæftige Myndighed til at øve Tvang paa Valgfriheden'. Det ærede Medlem for Bræsts Amtis 1ste Valgkreds har altsaa givet os Vidnesbyrd om Gvne til at kunne fortolke endnu yderligere end den her nævnte Mand, som man dog troede havde naaet Toppunktet i den Henseende. Jeg nærer imidlertid ikke overfor den ærede Regjering Lovd om, at vi kunne tillægge den høitærede Conseilspræsidents Ord idag den fulde Betydning, at Regjeringen ikke deler noget som helst Ansvar med det ærede Medlem for hans Udtalelser. — Den høitærede Conseilspræsident kom idag med nogle finantsielle Beregninger, som jeg er nødt til at modsigte, da de vare noget overraskende. Conseilspræsidenten sagde nemlig, at han antog, at vi havde circa 3 Millioner aarlig til Disposition. Bøigten af dette Tal spekkedes vel noget derved, at han sagde, at han kun nævnedes disse 3 Millioner for at illustrere Forholdet, men idet han anførte dette, kom han derved til det Resultat, at man gennem Flertallets Forslag vilde naae til den Stilling, at man overhovedet slet ingen Midler havde til Forsvarsforanstaltninger. Jeg vil overfor dette først minde om, at Statsregnskabet for Aaret 1874—75 viser et Overskud af 7½ Million Kroner, og indenfor dette Overskud er der endnu en Saldo i Fæve af Overskudet, idet man ved en Sammenligning af §§ 10 og 27 i Regnskabet faar et yderligere Overskud af 4—5 Millioner Kroner. Det Samme er Tilfældet med det forelagte Finantslovdraft, hvorfra jeg forøvrigt antager, at den høitærede Conseilspræsident har hentet sine 6 Millioner, idet dette Tal udgjør den nominelle Forskjel mellem de i Finantsloven opførte Indtægter og Udgifter. Men den høitærede Minister maa da ikke glemme, at ogsaa § 27 paa Finantsloven spiller en væsentlig Rolle med Hensyn til Overskudet. Men det, som det her kommer an paa, er, at vi have den høitærede Conseilspræsidents Ord for noget helt Andet. Ved Finantslovens Forelæggelse gif han nemlig ud fra, at Statsregnskabet forrige Aar udviste et Overskud af 9 Millioner, og at vi for iaar kunde gjøre Regning paa et Overskud af 6 Millioner. Derksom vi havde Ret til at tillægge Finantsministerens Ord ved Finantslovens Forelæggelse den fulde Bægt og ikke lode dem fortolke ved senere Udtalelser, saa havde vi altsaa ogsaa Ret til deri at finde en Veiledning, og jeg tror, at Flertallet ogsaa har fundet en Veiledning i disse Ord netop overfor det fremlagte Lovforslag, idet det har været vor Mening, at det ordinære Overskud paa Finantsloven skulde anvendes til at lette bestaaende Skattebyrder. Den Maade, hvorpaa den høitærede Finantsminister nu er kommen ned til de 3 Millioner, finder jeg ikke ganske forklarlig. Men jeg

maa desuden erindre om den høitærede Ministers Yttring angaaende Reserveconden. Han tog mine Ord til Indtægt for en fremtidig, paatænkt Anvendelse af Reserveconden til Jernbaneanlæg, men jeg tror ikke, at det var berettiget at tage disse Ord til Indtægt i den Betydning, hvori den ærede Minister gjorde det. Jeg talte om den principielle Anvendelse af Reserveconden, og jeg udtalte, at derom havde vi tidligere i Thinget været enige — og jeg tror netop ogsaa enige med den nuværende Finantsminister — om at den rette Anvendelse af Reserveconden var at bruge den til økonomisk frugbringende Anlæg. Jeg skal erindre om den store Strid, vi førte om en Indkomstskat for nogle Aar siden, hvor vi netop opnaaede at flaa det Princip fast, som den ærede Finantsminister antydede, at han vilde fremkomme med Forslag om Jernbaneanlæg, der vilde opsluge hele Reserveconden. Men samtidig dermed giver Finantsministeren os Anvisning paa at anvende Reserveconden til Fæstningsanlæg, og jeg maa da sige, at jeg ikke forstaa, hvorledes disse to Formaal kunne forenes, hvorledes man for de samme Bænge kan anlægge Fæstninger og bygge Jernbaner. — Der er naturligvis under Forhandlingen fremdraget adskillige andre Ting, som der kunde være Grund til at dvæle ved, men jeg anser det for rigtigst at indskrænke mig til, hvad jeg har sagt, da Liden er saa langt fremrykket.

**Conseilspræsidenten og Finantsministeren:** (G f r u p): Jeg skal indskrænke mig til at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at i Fremstillingen fra min Side om den finantsielle Stilling har jeg altid klart skjælnet mellem de to Ting: Formuefremgang og disponibelt Overskud eller Kapital, som man har til Anvendelse. Dette har den ærede Ordfører ikke lagt Mærke til, eller det fremgik i hvert Tilfælde ikke af hans Udtalelser, at han havde lagt Mærke dertil. Dette viser sig blandt Andet deri, at i det Statsregnskab, som han citerede, hvor Overskudet er 6½ Million, er Formuefremgangen 6,930,000, idet man betragter Afbetalingen paa Gjæld som Formuefremgang, hvorimod det disponible Overskud i det paagjældende Aar meget langt fra har været det Beløb, som det ærede Medlem angav. Jeg kunde maafler undlade at gjøre opmærksom paa en anden Feiltagelse af det ærede Medlem. Jeg har ikke sagt, at Regjeringen vilde forelægge Forslag om at bygge Jernbaner for den nuværende Reservecond. Det har det ærede Medlem sagt, jeg ikke; jeg har kun sagt, at jeg ventede det ærede Medlems fulde Understøttelse, naar Regjeringen forelagde Jernbaneforslag indtil et saadant Beløb, som vor nuværende Reservecond udgjorde. Jeg er desværre saa hyppigt i det Tilfælde at maatte rette de Gjengivelser af mine Udtalelser, som fremkomme fra det ærede Medlem; men jeg skal ikke blive træt af at gjøre det, hver Gang et saadant Tilfælde foreligger.